

[Glistrup]

selskabsform? Ikke bare skattemæssige hensyn, men tilvejebringelse af kapital, kunder, bankforbindelser, udenlandske forbindelser, et generationsskifte, der nærmer sig, skilsmisse, og hvad der nu ellers kan indtræde. Der er masser af grunde, som kan bevirke, at virksomheden faktisk er bedst tjent med at komme ind i den rolige gænge, som f.eks. anpartsselskabsformen udgør.

Der er i hundredvis for ikke at sige i tusindvis af den slags samfundets støtter, som kommer ud for hvert får, at deres revisor må fortælle dem: nej, den går ikke, for vi har nogle meget, meget indviklede regler – det, vi andre kalder 1962-omdannelsecirkulæret – som kan bevirke, at det, at man nu skal kalde det Jørgen Sørensen ApS i stedet for som hidtil at kalde det Jørgen Sørensen, bevirker, at der skal betales nogle på forhånd meget svært beregnelige skattebeløb. Om det så bliver det ene eller det andet store beløb, det kan Jørgen Sørensen ikke forstå en disse af, for han fortsætter jo sin virksomhed, fuldstændig som han hele tiden har gjort. Men fordi der kommer disse 3 bogstaver, ApS, mere på brevpapiret, kan denne flytning af midlerne fra den ene bukselomme til den anden hos Jørgen Sørensen bevirke, at skattevæsenet pludselig blokker virksomheden for titusindvis eller hundredtusindvis af kroner. Det er det, der er det store problem. Det er ikke, som hr. Rahbæk Møller var inde på, goodwillteknikken, som er det store problem.

Derfor må det i allerhøjeste grad hilses med tilfredshed og glæde, at skatteministeren nu har fremsat det lovforslag, som er på dagsordenen i dag. I sit princip går det ud på, at alle disse bekymringer skal man være fri for fremover. Nu skal det være sådan, at når det er det rationelle at drive virksomheden i anpartsselskabsform, så kan man gøre det, uden at skattevæsenet pludselig kan begynde at optræde som en Shylock, der i anledning af det forlanger sit skålpund kød.

Når det er sagt, at dette hovedlovforslag, nr. L 80, er et godt forslag, så må det også tilføjes, at når man giver sig til at nærlæse det, så er skatte-Nureddinerne utvivlsomt fulgt med. Alt det, man har haft af gøstne betænkeligheder og overvejelser i forbindelse med udformningen af 1962-cirkulæret og den store praksis, der er i tilknytning dertil, er flyttet med over i lovforslaget. Man burde som skatteminister i dette tilfælde, når man

har undfanget denne principielt glimrende idé, have sagt til sine medarbejdere: men kære venner, jeg vil ikke have noget lovforslag på mere end 25 halvlinjer maksimalt. Man har haft alt, alt for meget papir til rådighedovre i ministeriet for skatter og afgifter. Derfor har man indsat en lang række unødvendige og overforsigtige betingelser. Der må ikke komme andre aktionærer med end denne eneaktionær, stiftertilgodehavendet må kun blive 25 pct., og det er kun på en ganske bestemt dato om året, man må have lov til at foretage sådan noget. Sådan er der vist nok nærmere to snese end én snes ganske overflødige og urimelige betingelser, som er føjet ind.

Bevares, for den skatteakrobat, der kan sno sig ind imellem alle disse betingelser, som denne lovtekst i L 80 indeholder, vil der nok ikke være uovervindelige hindringer, men der vil være mange ude i Nr. Snede eller Skælskør eller andre steder, som vil jukke direkte ned i det og tro, at det er rigtigt, når deres revisor siger, at de ikke skal betale skat, og så viser det sig, når ligningsmyndighederne sidder og hakker af, om alle de mange betingelser er opfyldt, at man kommer til: ja, de 31 betingelser er opfyldt, men en eller anden formel betingelse nr. 32 er ikke opfyldt, og derfor falder det hele sammen som et korthus, og hr. Jørgen Sørensen får sig altså en gevaldig skatteregning beregnet efter de gamle regler, der principielt stadig skal være dem, der gælder.

Eller hvis man i travlheden med at lave selvangivelse kommer til at kludre i det og ikke får vedlagt alle de bilag, der kræves efter loven, ja, så er det i og for sig sådan – hvis skattevæsenet vender sin vrangvillige side ud, og det gør det jo ofte – at der ikke er nogen adgang til at berigtige den. Så falder fars hammer, og så skal man altså betale en skat, som man overhovedet ikke har regnet med. Blot fordi man selv eller éns kontordame eller éns revisor eller éns sagfører – hvem det nu er, der skal sørge for, at alle bilagene kommer med ind i selvangivelsen – kludrer og ikke får udfyldt alle de skemaer, der skal medfølge.

Derfor må vi sige: det er et godt forslag, som ministeren har fremsat, men vi har i allerhøjeste grad i skatte- og afgiftsudvalget en arbejdsopgave med at gøre det endnu bedre. Den består ikke i, at vi skal til at skrive me-